

aren tronpetazorik
aitutzen etzala,
bera asi zan asto
papera egiten,
beste bi astoai
aruntz otsegiten;
bañan gizarajoa
artan ari zala,
arzaiyak nabaiturik
otsoren bat zala,
eta armak artuta
joanik bere billa,

an izan zan otso zar
tranposoa illa.

.
Onek erakusten du
zenbait zenzu gabe
egiten diradela
chapelaren jabe;
eta batekin ezin
tapatuz bi buru,
gelditzen dirala ez
chapel ta ez buru.

ASTOA ETA JABEAK.

Astoa gaizki bizi
etzala errotan,
itzul joan zan bein denak
zeudenean lotan;
eta egiñalean
korrika errira
zijoala, gizon bik
zeudenak begira,
joan ta eldu zioten
belarrietatik,
batek batetik eta
besteak bestetik:
eta biyak segiran
zioten galdetu,
ia noren mendean
nai zuben gelditu;

astoak esan zien
arrek nai zubena,
zala lanik ez egin
ta mantenu ona;
eta ura zeñek nai
zuben artu ala,
bertatik bere mende
geldituko zala.
Orduban gizonetan
batek zion esan:
ark emango ziola
nai zubena zer jan,
eta biziko zala
nai eran eroso,
libre beti nekerik
gabe, gozo, gozo;

besteak jarri zion
 gogibena bera,¹
 eta agindu zion
 aretaz gañera,
 etzedin an nekatu
 geiegi bidean,
 echera eramango
 zubela aidean;
 eta eskeñi ura
 arturikan ontzat,
 alpertzar oskilla zan
 gelditu arentzat;
 bañan onetarako
 beste gauzik baitzan,
 astorikan errira
 ezin sartuko zan
 ezpaldin bazituben
 pagatzen bi diru;
 eta nola jabeak
 etzituben iru,
 astotzarra arturik
 bere bizkarrean,
 ukulluraño zuben
 eramán aidean;
 an segiruban jaten
 zerbait emanikan,
 etzion egun artan

eragin lanikan,
 bañan urrango goiza
 argitu zanean,
 gogorki zuben asi
 erazo lanian;
 zeñen orduban alper-
 tzarrak jabeari,
 esan zion: ez lanik
 emateko ari,
 ia ezaltzekiyan
 zer itz zuben eman;
 bañan nola etzuben
 itzak balio an,
 maiz dantzatzen ziola
 gañean makilla,
 astutzarra izan zan
 makilpean illa.

.

Onek erakusten du
 min guchi dubenak,
 isillikan eramán
 bieitula penak;
 atsekaberik gabe
 nai dubena izan,
 gertatu litekela
 astoaren gisan.

RAMON ARTOLA.

(1) Propuesta.